

(44)

ΕΚΠΟΜΠΗ ΜΑ'

12 Οκτωβρίου 1967.

ΓΙΑΠΠΟΥΚΑΚΗΣ Στην τελευταία μας συνάντηση, Γιάννη, μιλούσαμε για μερικούς τύπους της παληάς 'Αθήνας, τόν Βελλόπουλο, τήν μαντάμ Ροξ ού...
Ροξ ού...

ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ Τήν μαντάμ Ρορρ...

ΓΙΑΠΠΟΥΚΑΚΗΣ Νά ο περίπατός μας ανάμεσα στους μισοπέλεβους της παληάς 'Αθήνας δέν θά 'χη τελειωμό.

ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ Είχε κι ' άλλους τρελλούς ή παληά 'Αθήνα ;

ΓΙΑΠΠΟΥΚΑΚΗΣ Πολλούς βέβαια, μά τό γεγονός είναι ότι όλοι αυτοί οί τύποι δέν ήτανε τρελλοί, μέ όλη τήν σημασία της λέξεως.

ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ Θαντάζομαι. Θά ήτανε κήπως ιδιόρρυθμοί τύποι, άνθρωποι δυστυχησμένοι που θά είχανε καμιά λόξα και οί Αθηναίοι, τους αποτρελαίνανε μέ τό δούλεμα.

ΓΙΑΠΠΟΥΚΑΚΗΣ Ήτανε δηλαδή περισσότερο τύποι, παρά τρελλοί. Ένας απ' αυτούς ήτανε ο Κατζής.

ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ Χατζής ; Τί ήτανε αυτός ;

ΓΙΑΠΠΟΥΚΑΚΗΣ Έφημεριδοπώλης, ένας άπλούστατος έφημεριδοπώλης που κυλορούσε κυρίως στην πλατεία Συντάγματος.

ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ Και τί είδους τρέλλα είχε ο Κατζής ;

ΓΙΑΠΠΟΥΚΑΚΗΣ Τρέλλα καμιά. Όμως δέν είχε σε καμιά όπολησι τίς έφημερίδες που πουλούσε, παρά μονάχα σε μία : τήν 'Εστία. Άν τοσ έθιγε κανείς τήν 'Εστία, θύμωνε πραγματικά. Ίσως όμως νά 'τανε και λίγο από συμφέρον αυτή του ή εντίμησις και προτίμησις.

ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ Συμφέρον, γιατί ;

ΓΙΑΠΠΟΥΚΑΚΗΣ Όλες οί έφημερίδες είχανε μία πεντάρα, ή 'Εστία πουλιότανε μία δευτέρα. Συνεπώς τό κέρδος του έφημεριδοπώλου ήτανε διπλάσιο από μία 'Εστία παρά από κήθε έλλη έφημερίδα. Και αυτή του ή προτίμησις στην 'Εστία, ήτανε ή 'Αχιλλειος πτέρνα του Κατζή.

ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ Και τό δούλεμα πως γινότανε ;

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Ήκει στό κερνετο τοῦ Ζαχαράτου, τόν φώναζε κάποιος Ἀθηναίος : Ἐφημερίδες... Ἐπλησίαζε ὁ Κατζής, τραβώντας μιὰ Ἐστία ἀπό τήν δέσμη τῶν Ἐφημερίδων πού κρατοῦσε καί ρωτοῦσε : Ἐστία ; Ἀπαντοῦσε ὁ πελάτης : Δέν ἔχω δεπάρια βρέ Κατζή· μιὰ πεντάρια δισδέτω, μοῦ δίνεις μιση Ἐστία ; Καί ὁ Κατζής ἀπαντοῦσε στερεότυπα : Ἀ π ἔ ρ α ι ο ν τό φύλλον, ἀιέραιον τό φύλλον...

ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ Κι' αὐτή ἡ ἱστορία θά ἐπαναλαμβάνότανε εἴκοσι φορές τῆ μέρα.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Τουλᾶχιστον. Ὅπου ἐμφανιζότανε ὁ Κατζής τοῦ ζητοῦσανε μιση Ἐστία μιὰ πεντάρια. Κι' ὁ Κατζής ἀπαντοῦσε : Ἀιέραιον τό φύλλον αὐτή ἦτανε ἡ λόξα του.

ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ Δέν ἦτανε καί τόσο σπουδαία. Πά ὅπως εἶπες, ὁ Ἀθηναῖος δέν ἤθελε καί μεγάλη λόξα γιά νά τρελλάνη ἕναν χριστιανό. Ἡ παραμικρότερη μονομανία τοῦ ἄρκοῦσε

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Ἀσφαλῶς κι' ἐπόδειξις γι' αὐτό ἦτανε ἕνας πού εἶχε μισοτρελλαθεῖ μέ τήν φιλή ζάχαρι.

ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ Πέ τήν φιλή ζάχαρι ; Δηλαδή ;

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Θά σοῦ φανῆ παράξενο ἔν σοῦ πῶ ὅτι στά παλιὰ χρόνια τῆς Ἀθήνας ἡ συνηθισμένη σήμερα φιλή ζάχαρι, ἦτανε ἔγνωστη. Στά μπαζιλίνα πουλοῦσανε ζάχαρι παραμέλλα, τά τετράγωνα ἔκεινα ποιμάτια Ἡ φιλή ζάχαρι ἦτανε εἶδος ἔγνωστο. Οἱ νοικοκυρές στά σπίτια ὅταν φτιάχνανε γλυκά, χρησιμοποιοῦσανε ζάχαρι σέ τετράγωνα ποιμάτια. Εἰδίμως γιά τοῦς κουραμπιέδες εὔρισκε κανεῖς ζάχαρι ἔχνη πού ἦτανε κάπως ἀκριβότερη. Ἐνας λοιπόν Ἀθηναῖος, σιέφτησε ν' ἀγοράσῃ χονδρικής ζάχαρη παραμέλλα, νά τήν ἀλέσῃ μ' ἕνα μικρό χειροκίνητο μύλο καί νά τήν πουλάῃ στοῦς δρόμους, διαλαλώντας : Φιλή ζάχαρη... Φιλή ζάχαρη... Φιλή ζάχαρη...

ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ Θαντάζομαι. Καί τόν βγάσανε τόν ἔνδραπο ; Φιλή ζάχαρι. Καί περριζότανε μ' αὐτό ;

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Πειραζότανε λέει ; Γινότανε θηρίο.

ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ Νί γιατί ; Δέν ήτανε τὸ ἐμπόριό του αὐτό ;

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Καί, ἔλλα ἔπειτ πού προχωροῦσε σ' ἓνα δρόμο, φωνάζοντας πάντα φιλή ζάχαρι, ἔβγαινε κἄποιο δουλιχό, δέμα, εἰκοσι σπίτια πῖσω του καί τοῦ φώναζε : Φιλή ζάχαρι... Ὁ πωλητής νόμιζε ὅτι κἄποιος ἤθελε ν' ἀγοράσῃ καί γύριζε πῖσω. Τὸ δουλιχό εἶχε ἔξαφνισθεῖ. Ὅμως ἀπὸ διάφορα ἔλλα σπίτια τοῦ φωνάζανε : Φιλή ζάχαρι... φιλή ζάχαρι...

ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ Καί μὲ τὸ δέμα του δύνανε ὁ χριστιανός.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Ἦτανε καί ἡ φιλή ζάχαρι μιά φωνή ἀπόμα μέσα στὶς πόσες φωνές τοῦ δρόμου πού λέγαμε πρὸ ἡμερῶν. Κι' ἄλλη μιά φωνή ἦτανε καί ὁ τύπος πού πουλοῦσε στὸν δρόμο γάνες γιὰ τὰ ποντίκια.

ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ Ἔτσι διαλαλοῦσε ; Θάνες γιὰ τὰ ποντίκια ;

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Ὅχι, εἶχε εἰδικὸ σύνθημα αὐτός κι' ἔλεγε : Μεγάλο μικρὸ παστρεύει... Μεγάλο μικρὸ παστρεύει... Θάνες.

ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ Ἐγὼ θυμῶμαι πάντα κἄποιον πού φώναζε κἄτι τὸ μυστηριῶδες. Πού ἦτανε ἐδύνατον νὰ καταλάβω τί ἔλεγε καί ὅμως ἔκουγα δέμα καί εἰκοσι φορές τὴν ἡμέρα τὴν φωνή του : Τό - πῖσα... Τό - πῖσα... Τόσοο - πῖσα !

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Τὸν θυμῶμαι κι' ἐγὼ. Καί δέν ἔμαθες ποτέ τί πουλοῦσε αὐτός ;

ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ Ρωτοῦσα δεξιά ἀριστερά καί πανέναν δέν ἤξερε νὰ μοῦ πῇ. Στὸ τέλος κἄποιος μοῦ τὸ ἐξήγησε. Πουλοῦσε ἐλατόπισσα... Ὅμως ἀπόμα καί σήμερα δέν ξέρω σὲ τί χρειάζότανε ἡ ἐλατόπισσα.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Πῆπως ξέρω ἐγὼ ; Ἄμὲ ὁ σκουαῖς ; Αὐτός δέ ἦτανε περίεργος στὸ διαλέλημά του. Τὸν θυμῶμαι ἀπόμα πού γύριζε φορτωμένος σκουῖνες καί ξεφώνιζε : Τί καλές... σκουῖνες ! Τί καλές - σκουῖνες...

ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ Καί φυσικά, συμπληρώνανε τὴν συναυλία τοῦ δρόμου οἱ γύφτισσες πού φωνάζανε διαπεραστικά : Ποῦρες θ καλές μοῦρες... Ποῦρες - καλές μοῦρες...

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ οί γύφτισσες... ήτανε αλλ' ένα άπαραίτητο σημάδι του άθηναϊκού όδóμου. Κυκλοφορούσανε κατ' ένατοντάδες τότε. Σ' όποιο σοκάκι της 'Αθήνας κι' έν έστριβες, θά συναντούσες μοιρατζούδες όπως τίς λέγανε τότε.

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Τόσο πολύ έφου έχουν γραφεί ένα σωρό τραγούδια για τίς γύφτισσες. Κι' έσφαλές τό πιο γνωστό, έπεινο πού τραγουδήθηκε περισσότερο άπ' όλα ήτανε τό ~~απαρτίτση~~ έλησιμόνητο " πότωνα πουλάω..." μέ στίχους του Τίμου Πικριτίνη και μουσική ενός στρατιωτικού μουσικού, του Οίκονομάκου. 'Η Κλειώ Δενάρδου θά μής τό τραγουδήση νά τό θυμηθούνε οί παλατιό.

ΔΕΝΑΡΔΟΥ (Ήνο μέ πέννο) Τόν πόσο γύρα
τόν φέρνω και γυρίζω
και πθα' ενός διαβάω έγω τή μοτρα
στ' έστέρια και τά μωστινά γυαρίζω.
Περνί και πώ
και ξέρω ν' αγαπάω,
μέ σαν πονί και δάκρυα έγω χύνω
ποτάμι βρίσω λησμονιής και πίνω.

πότωνα πουλάω κι' έλλα μαγιανά
και για τήν αγαπή ξέρω μωστινά
έλλους ξελογιάζω, πάνω και καλά
και γυαρίζω και έλλα πολλά.
Ξέρω π'ότι μάτια πού χαμογελούν
σαν γλυκοβραδυάει, λές κρυφομλούν,
μέ τά μαγεμένα έστέρια τ' όφρανε
πού σου παίρνουν καρδιά και νού.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Τό θυμώμαι ατό τό τό τραγουδι. Τό τραγούδησε πρώτη σέ μέ επίθεόρησι του Πικριτίνη, μέ θμορφη ήθοποιός ή Λόλα Γαροπούλου... Κυριολεκτικά χαλούσε τόν πόσο.

Ἑλλάδα, σιέφτημε νά κἀνη μιά πρωτοτυπία. Κάποια στιγμή, σταμα-
τοῦσε ἡ προβολή τῆς ταινίας σέ μιὰ εἰκόνα. Μιά κόρη ξεμαλλια-
σμένη, βρισκότανε σέ μιὰ ἔρημη ἀερογιαλιά κι' ἀγνάντευε τὴν θά-
λασσα. Κι' ἐνῶ ἡ εἰκόνα παρέμενε ἀκίνητη, ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὴν ὀρχή-
στρα τοῦ Ντελμουόνο, ἀκουγότανε ἕνα τραγούδι : Ἡ κόρη τῶν κυ-
μάτων ποὺ τὸ εἶχε γράψει, στίχους καὶ μουσική ὁ ἀλησμόνητος θεό-
φραστος Σακελλαρίδης.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Μάλιστα. Καὶ τὸ ὄνομα τῆς τραγουδίστριας αὐτῆς ἦτανε : Κυρία
Κομποθέρα. Περιττὸν νά σοῦ πῶ ὅτι τὸ τραγούδι, ἀπὸ τὴν ἐπι-
τυχία ποὺ εἶχε κρατοῦσε ἕνα τέταρτο τῆς ἔρας καὶ περισσότερο
καὶ οἱ θεαταὶ βλέπανε τὴν ἀκίνητη στὴν ὁδὸν ἡ γυναῖκα ἐνῶ
χειροκροτοῦσανε τὸ τραγούδι τῆς Κομποθέρα.

ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ Ἐξίζει λοιπὸν νά μῆς θυμίση τὸ περίφημο αὐτὸ τραγούδι ἡ κλειώ.

ΔΕΗΛΑΡΟΣ

(Ἦθνος μὲ πῆλο)

Ἡ κόρη, πάνω ἀπὸ τὸν βρέχο
σάν πουλί μονέχο
στῆς νύχτας λέει τῆ σιγαλιέ.
Ὁ πῆμα, τὸ χρυσὸ μου ταῖρι
φέρ' το μὲ τ' ἀγέρι
στὴν πονεμένη μου ἀγαλιά.
Θέλω νά τὸ πλανέσω μ' ἕνα μου φιλι
θέλω νά τὸ μαγέσω, νά μ' ἀγαπᾷ πολὺ.

Ὁ θάλασσα κυρά μου,
Ὁ θάλασσα πλατειά,
φέρε τὸν ἔρωτά μου,
ἀπὸ τὴν ξενητεία.
Κι' ἀπ' τὴν ξενητεία ξεμινᾷ καὶ πᾶει τὸ
χρυσὸ τ' ἀγέρι

στὴν γλυκειά τὴν κόρη
ποὺ τοῦ τραγουδεῖ.

Ἡ ἡ μάθη μοῦτρα νά γίνῃ θέλει τὸ θέλημά της
καὶ τραβᾷ κοντά της
τὸ χρυσὸ παιδί.

Ὁ βρέχος, ὅπου τραγουδοῦσε
κι' ὅπου περτεροῦσε

τόν ἔρωτά της ἡ κοπελλιέ,
 'αἶμέ να - εἶναι στοιχειωμένος
 κι' εἶναι μαγεμένος
 μαζί μέ τήν λαρογιαλιά.

οἱ σειρήνες μέ νάζι
 σέρνουν τόν χορό
 καί πηδοῦν σάν βραδυέζο,
 μέσ' ἀπό τό νερό.

'Αλλοί σ' ἔποιον νυχτίση
 στήν ἄγρια τήν στερηά
 εἶμέ θε ξεφαντίση
 μέ λάμες καί θεριά.

Καί ἡ μοῦρα φέρνει ἐκεῖ ἕνα βρέδυ ἐκεῖ τό χρυσό
 τ' ἐγόρι

πού λατρεύει ἡ κόρη
 καί γιά πεῦνο ζῆ.
 στήν στιγμή σειρήνες ἀπλώνουνε θέμπλεκα τέ μαλλιό τους
 καί τραβοῦν κοντά τους
 καί τοῦς δυό μαζί.

ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ Αὐτό ἦτανε τό τραγουδί τοῦ Σακελλαρίδη πού τό ἔκανε ἔνδοξο
 ἡ πρωτοτυπία τῆς προβολῆς του. Ὁ κόσμος μάθαινε τά λόγια
 καί πολλές φορές τραγουδοῦσε μαζί μέ τήν τραγουδίστρια.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Πανζουρλισμός κυριολε κτηνός. Καί ἡ ἐπιπόνησις αὐτή ἔγινε μό-
 ὁα στήν Ἀθήνα. Ὅποτε κανένας κινηματογράφος εἶχε νά προβέ-
 λη καμμιά ἐξιόλογη ταινία, ἡ συνοδεία τοῦ τραγουδιοῦ ἦτανε
 ἀπαραίτητη. Καί τραγουδοῦσαν τότε οἱ γνωστότεροι ἠθοποιοί
 τοῦ μελοδράματος. Ἡ αὐτή ταινία μέ τήν Ἰόσκα, εἶχε τραγουδιστή
 τόν βιάσο τοῦ μελοδράματος τόν Βλαχόπουλο, ἕλλη ταινία
 τόν Γιάννη Ἀγγελόπουλο τόν βαρύτονο. Ἐπίσης τραγουδοῦσαν
 στόν βιβό κινηματογράφο ὁ τευόρης Πικραΐτης, ἡ Ρεβέκα καί
 ἡ Βλαχοπούλου καθώς καί ἡ Ἰριτεμς Κυπαρίση...

ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ Ἔτσι λοιπόν οἱ Ἀθηναῖοι, εἶχαν ἐφεύρει τόν ἔθοντα
 κινηματογράφου πρῖν ἐφεύρουν οἱ ξένοι τόν ὁμιλοῦντα.

- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Γιάγνο μου, ἕς ξαναγυρίσωμε στούς ἀθηναϊκούς μας τύπους.
- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Στούς τρελλούς τῆς παλιῆς Ἀθήνας :
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Ὅχι ἀκριβῶς στούς τρελλούς, μέ τούς μισοπάλαβους. Κι ἕνας ἀπ' αὐτούς ἦτανε ὁ ποιητής Ἀχιλλεύς Πέης.
- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Ἀχιλλεύς Πέης : τό ὄνομά του δέν εἶναι γνωστό.
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Διότι καί τό ποιητικό του ἔργο δέν ἦτανε σπουδαίο. Κάθημε μαζί μέ τόν Πέη. Ὅπως ἀπ' αὐτόν τόν τύπο, ἔχει μείνει πῶτε ποῦ καί σήμερα ἀκόμη τό λένε οἱ ἀθηναῖοι.
- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Τί εἶναι αὐτό ποῦ ἔχει μείνει :
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Συχνά τίς ἀθηναῖες τίς ἀποκαλοῦν : Ἀ τ θ ἰ δ ε ς.
- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Καί, ἀτιτίδες. Πάντε ἤθελα νά ρωτήσω καί ποτέ δέν τό κατάφερα.
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Ἀτιτίς, κατά τόν ἀρχαῖο γεωγράφου Στράβωνα λεγότανε στήν προϊστορία ἡ Ἀττική. Ἀτιτίς, ἀττική γῆ, λέει ὁ Στράβων. Πῶς
- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Πῶ νομίζω ὅτι Ἀτιτίς λεγότανε καί μέ κῶρη τοῦ προϊστορικοῦ βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν Κρανσοῦ.
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Πιρᾶβο Γιάγνο, τό θυμῶσαι βλέπω. Καί ὁ Πέης, ἀπεπάλεσε τίς νομῆς ἀθηναῖες Ἀτιτίδες, γιά νά τούς ὀνόση ἀρχαιοπρεπῆ βροχτεία. Ὅριστε, διάβασε ἐδῶ στίχους τοῦ Ἀχιλλέως Πέη γιά νά πεισθῆς πόσο ἔρωτα εἶχε καί πόσο θαυμασμό ἔτρεφε γιά τίς ἀθηναῖες.
- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Εἶδα τῶν χαρμιῶν οὐρί, ποῦ ~~ε~~ ἥλιος δέν τῆ βλέπει,
 τῆς Ἀλριόνοσ τῆς ζωδιές, τοῦ Πέβα τίς νυφάδες
 τοῦ Παρισιοῦ τίς χέριτες ποῦ ὅ τι κι ἂν πῆς τούς πρέπει
 τοῦ νέου κόσμου, νέες θεές καί τοῦ παλιοῦ κυράδες.
 Πά σέ παρμιᾶ, σ' Ανατολή καί Δύση, παρμιᾶν ἔλλα
 τέτοιο καὶ παρμιᾶ κι ὁμορφιά καί χάρη ἐγώ δέν εἶδα
 τέτοια σεμνή πορροστασιά καί τέτοια τέτοια κάλλη
 ὁσάν σ' ἐσένα ἀσύγριτη, ἀθάνατη Ἀ τ θ ἰ δ ε α.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Πάλιστα. Τέτοια ποιήματα έγραφε ο 'Αχιλλεύς Πέης, που γνωρίζουμε τήν ειλουέττα του από ένα λεύωμα γελοιογραφιών που μας έφησε ο νε ρικρατος γελοιογράφος Ραφομανλής.

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ 'Αλήθεια ; Πώς ήτανε λοιπόν αυτός ο Πέης ;

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ "Ένας ένδρας ψηλός, πολύ ψηλός και αδύνατος σαν κομμαλιέρης. Περπατούσε πάντα βιαστικός και φουριόζος, είχε μαλλιέ ανεμίζονται, γυαλιέ στερεωμένα στην μύτη και ένα όπογένειο μακρό μωτερό φορούσε πάντα ρεντινγιότα που ήτανε ξεπούμπωτη και ανέμιζε καθ' ός περπατούσε βιαστικός σαν μέρτα. Αυτός ήτανε ο Πέης, για τόν όποτον ο Σουρής έγραψε.

'Εν τέλει στην πρωτεύουσα δεν άγνοει κανείς πώς φάχνει για τήν εύρεσιν κάποιας χαμένης βίδας κι' ο Πέης πιά ο 'Αχιλλεύς, ο έρωτομανής αυτός που άνευάλυσε τας άθηναίας ύτρίδας.

Κι' ο Πέης δεν πειραζότανε μέ κατι τέτοια. Και έξασολουόουσε να γράφη τά ποιήματά του, όπως αυτό έδω που τό έγραφε για μία άθηναία καλλονή της έποχής : Διάβασέ 'το.

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ

Κι' εΐπε για σένα ή Κλυθώ : Γεννιέται στήν τήν άρα

μέσ' τήν πατρίδα των θεών, μά νέα άθανασία

και λέγει τότε ή "Ατροπος ή μοτρα ή θεσπεσία :

- "Ας έχω όλες τις χάρες μας και όλα μας τά ότρα.

Μά 'ναι 'Αφροδίτη στην μορφή και φύνη στο καμάρι

^{San}
~~να 'ναι~~ "Ηρα στην κορμωστασία και "Αρτεμις στην χάρη

^{San}
~~να 'ναι~~ 'Αθηνά στην δύναμη και Κέρμη στην μαγεία

να 'χω ψυχή σαν τήν Σαφώ και νοσ σαν 'Ασπασία.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

'Ο παημένος ο Πέης. Πέθανε μέ τό παρδπονο ότι ενδ έξύμνησε τόσο τις άθηναίες, δεν βρέθηκε ποτέ καμιά να τόν άγαπήση. Τόν παίρνανε όλες για τρελλό κι' όμοσ δεν ήτανε. Κάποτε ο ττμος Πυραϊτίνης, ο άλησιμόνητος άθηναιογράφος του άφιέρωσε ένα τετράστιχο.

Ὁ Πέης ὀρισμένως
 δέν φαίνεται τρελλός,
 μέ θά 'ναι ἐσφαλτός
 ἕλιγον τί βλαμένος.

ΓΙΑΣΠΙΑΗΣ Ἔξω φρενῶν θά ἔγινε ὁ Πέης.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Πραγματιᾶ καί κάθησε ἐμέσως καί ἐπήντησε στόν Παραϊτίνη.
 Καί σέξ τό λέω ἐντίμως
 πώς ὁ Παραϊτίνης,
 μέ ἔλλα λόγια ὁ Τερος
 θά εἶναι μισογύνης.

ΓΙΑΣΠΙΑΗΣ Μέ τέτοια διεσκέδαζε τότε ἡ Ἀθήνα. Διεσκέδαζε καί τραγουδοῦσε.
 Ὅμως οἱ ἑθναῖοι δέν θέλανε μόνο τήν κόρη τῶν κυμάτων καί
 τήν τοιγγάνα μέ τά βότανα πού πουλοῦσε. Τό ξένο τραγοῦδι πολύ
 συχνά ἔφτανε στήν Ἀθήνα καί ἐπεβάλλετο. Ἐνα ἐπ' αὐτά τά παληά
 ξένα τραγοῦδια εἶναι τό περίφημο ἰ θασινασιόν πού θά μῆς πῆ
 τώρα ἡ Κλειώ Δενάρδου.

ΔΕΠΑΡΑΟΥ (Μέ πιάνο) Ἐἴποια γνωριμιά παληά
 ἔχει ἀφήσει πῆτι βαθειά στήν καρδιά μου
 μέσ' τήν σιγαλιά,
 δυό γλυπιά φιλιᾶ,
 ὄλο καί ξανάρχονται στέ ὕνειρά μου.
 Πῶς ἄλλοιπῶς αὐτό νά στό πῶ ἰ
 εἶσαι ἀληθινή εὐτυχία γιά μένα
 μέ γλυπῶ σιοπό
 καί λόγια μεθυσμένα,
 πάντα ἐσένα θ' ἀγαπῶ.

Μέσ' τό βλέμμα σου ἕνα δειλινό
 βαθύ, σκοτεινό,
 μπορῶ ν' ἀργοσβύσω
 τά δυό μάτια σου τόσο ποθῶ
 κι' ἀφῶ κοιμηθῶ
 καί πάλι νέ ζήσῳ

Στήν ἀγαλιά σου νά μέ κρατᾶς
καί μή μέ ρωτᾶς
γιατί σέ λατρεύω,
πίστεψε πῶς εἶσαι τό ψῆς μου τό χαρωπό,
ἐσένα καί μόνο ἀγαπᾶ.

2.

Εἶσαι σὸ τ'ὄνειρο τό γλυπτό
τό πιό μαγικό
πού μέ νουθετίζει
στά ὄνειρά μου τά τόσο φτωχά
αὐτό μοναχά
ζωή μου χαρίζει.
'Εσὺ μου ἔδωσες τόση χαρὰ
καί τέτοια φτερά
παντοῦ νά πετόζω
πρὶν σέ γνωρίσω ἐσέ, ζοῦσα εἶχ' ὡς σποπὸ
ἀλλὰ τώρα ἐσέν' ἀγαπᾶ.

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Κι' αὐτὸ τὸ ἀξέχαστο βάλς, θεωρεῖται πραγματικὰ ἀξέχαστο ἔφοσ καί στίς μέρες μας ξανόγινε τῆς μόδας καί τραγουδιέται ἀσπιδιοκρατῆσ καί μεταδίδεται ἀπὸ τοὺς ἐξένους ραδιοφωνικοὺς σταθμοὺς πολὺ συχνά.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Πιὰ καί μελήσαμε γιὰ τραγούδια καί μουσική, θυμήθηκα κἄτι χαριτωμένο. Ἔχει σχέση με τὸν Τίμο Πωραϊτίνη. Στά 1903 ἐξε-
δόδετο ἕνα χιουμοριστικὸ περιοδικὸ στήν Ἀθήνα με τὸν τίτλο
Φροσ-φροσ. Καί ἀπάρχει σέ κἄποιο φύλλο τοῦ περιοδικοῦ αὐτοῦ
ἕνα μουσικὸ ἐπίγραμμα σέ μιὰ ἀθηναῖα φιλόμουση κυρία. Δέν
ξέρομε ποιὰ ἦταν ἡ κυρία αὐτή, με φαίνεται δι' ὅπου βρισκό-
τανε δέν μιλοῦσε παρὰ μόνο γιὰ μουσική. Καί ὁ Πωραϊτίνης τῆς
ἐπαινετικῶσ ἔγραψε ἕνα δικτάστιχο πού κἄθε του στίχος
τελεῖνε με μιὰ νότα τῆς μουσικῆς κλίμακος : Πτό - ρέ - μί
ρά - σὺλ - λέ - σί - τυό. Διάρσέ το γιατί εἶναι χαριτωμένο

- ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ "Όταν σέ άπαντιβ.
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ - Ητό.
- ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ Ηετοδν αί συμφοραί,
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Ρέ.
- ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ Καί φεύγουν οί καημοί
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Ηέ
- ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ Καί στην καρδιά κρυφά
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Οά
- ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ "Ος άλλος παρσούλ
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Σόλ
- ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ βόμβες, καρδιά κολά
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Λά
- ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ Ηά σου μετά χρυσή
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Σέ
- ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ "Όταν σέ άπαντιβ...
 Ητό...
 Ηέ είναι χαριτωμένο, πραγματικά νόστιμο.
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Το νόστιμο είναι ότι την έκανε τελικά ο Ηραϊτέλης διότι
 στο επόμενο φύλλο του ίδιου περιοδικού έδημοσιεύθηκε άπάν-
 τησης της κυρίας κατέ τον ίδιο τρόπο της μουσεικής κλίμακος
 "Ανου Γιάγνο την άπάντησι :
- Οά πάρω έναν κοντό
- ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ Ητό
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Ηά σ.σ τίς βρέξω ρέ
- ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ Ρέ
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Καί μή φωνάζης : Ηή
- ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ Ηέ
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Ηού θά της τρέξ κρυφά
- ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ Οά
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Καί πάρε παρσούλ
- ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ Σόλ
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ γιά νά κρυφούς κολά

ΓΙΑΝΝΙΑΝΣ

Λά

ΓΙΑΝΝΟ ΚΑΝΙΣ Καί σπέρου το σπέρν βρέ ού

ΓΙΑΝΝΙΑΝΣ

Σί

ΓΙΑΝΝΟΥΡΑΝΣ Σαχλέ, λιμνηοντό -

ΓΙΑΝΝΙΑΝΣ

Πτό•

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΝΣ

Σί τῶ θέλεις Γιάνιο, ὑπῆρχε κέρι τότε, κέρι κα ἔ
 διόθεσις γιέ γέλιο καί χαρά... Πά νομίζω πός πήραμε
 τόν κατήφορο καί ἀπό μέσα μῆς γνέφουν νῆ σταματήσωμε•
 ὄρεβουάρ λοιπόν γιέ τήν ἐρχόμενη πῆματη τήν ἔδια πάλι
 ἔρε•